

завити плътно на роло). Колумбовитѣ моряци опитали отъ пушека на тѣзи интересни главнички и го харесали. По късно тѣ занесли въ Испания тази „чудотворна“ трева и я засѣли.

Въ 1559—60 години, въ гр. Лисабонъ билъ посланикъ французинътъ — **Жанъ Нико**.

Нико изпратилъ на френската кралица Екатерина Медичи семена отъ тази „испанска“ билка, заедно съ кутийка емфе (стрити на прахъ тютюневи листа, за смъркане презъ носа). Кралицата се прирастила къмъ емфето и тютюна и ето, че „испанската“ билка станала на мода и я нарекли въ честъ на **Ж. Нико**, „Никотинова“ билка. Въ науката днесъ тютюнътъ е известенъ подъ името **Никотиана табакосъ**. (*Nicotiana tabacos*). гл. фиг. 4.

Фиг. 4. Никотинова билка

Новата „лѣковита“ билка, ако и да я възприели въ нѣкои държави радушно, въ други е била дълго време подъ възбрана. Имало е владетели, като Мурадъ VI, които налагали строги наказания навсѣки, който се залавялъ да пуши, да дъвче тютюнъ, или да смърка емфе.

Други изследователи (Хумболдъ) намиратъ, че тютюнътъ е билъ познатъ и на древнитѣ азиатски народи: китайци, тибетци, индуси и др. и, следователно, оспорватъ, че Америка е отечеството на тютюна.

Споредъ една арабска легенда, тютюнътъ е произлѣзълъ по следния начинъ: — „Единъ пжтъ Мохамедъ намѣрилъ на полето една вкочанясала отъ студа змия. Отъ състрадание, той я подигналъ и стоплилъ. Змията се свестила, изправила се къмъ Мохамедъ и казала: „Божествени Пророче, сега азъ трѣбва да те ухапя“. — Защо? Очудилъ се Мохамедъ. Нима азъ